Орландо. - Вие сте много мила.

Мълчание.

Анжелика. - Какво неприятность си изборитѣ! Да не бяхатѣ, ние щяхме да бъдемъ сами при лунна светлина. Знаете ли, че вече е сълва? Тоя пустъ площадъ, сутринь, е много чуденъ. Пустъ/- безлюдент. Пъветата сякаш почватъ да живѣятъ сами за себе си. /Мълчание/ Какъ ли Орландо: защо се сетихте да ме защищавате? Какъ? Кога? Виждали ли сте ме по-рано?

Орландо. - Никога не съмъ ви виждалъ.

Анжелика. - Но може би сте слушали да се говори за мене?

Орландо. - Може би съмъ мечталъ за васъ, безъ да ви познавамъ. Вие може би сте заемали голѣмо мѣсто въ моето подсъзнание...

Анжелика. - Не се подигравайте съ мене. Азъ се ужасявамъ отъ това.

Орландо. - Не, въ мала музика.

Анжелика. - Вие не сте мислили за мене?

Орландо. - За мене вие сте свободата.

Анжелика. - Азъ не мислѣхъ! Не знаеше, че да съмъ символъ на свободата: азъ съмъ Анжелика.

Орландо. - Това е/ любезенъ начинъ да ви кажа, че не мисля за васъ, а - за обидата, която ще понесете.

Анжелика. - Вие не сте лукавъ.

Орландо. - Не.

Мълчание.

Анжелика. - Първата точка е установена: вие не сте мислили за мене. /Колебае се/ и продължава, Пъвата точка е установена. /Пауза./ Вие не сте мислили за мене. /Пауза./ Ужасно!.

Орландо. - Да!

Анжелика, ядосана. - Поне сте откровенъ.

Орландо. - Да!

Анжелика. - Втората точка: не сте любопитствували да ме видите, следъ като ме спасихте съ толкова голѣмъ блѣсъкъ? Бъдете искренъ. Не сте ли си казали, че ви остава може би да получите за награда за една тъй хубава на жена? Не сте ли си казали, че Дъде отъ ползата за вашето положение, ако ме ухостите съ нѣкъ Музика ... ако направи отъ нѣкъ ваша любовница?

Орландо. - Да.

Анжелика, очарована. - Вие сте си казали всичко това?

Орландо, като разсмивъ. - Да, почти всичко.

Анжелика. - И тогава?

Орландо. - Промѣнихъ идеитѣ си.

Анжелика. - Кога ?